

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.266/2017/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2018. év január hó 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t :

Az emberölés bűntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 6.B.304/2017/19. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 323.813.- (háromszázhuszonháromezer-nyolcszáztizenhárom) forint bűnügyi költségből 310.233.- (háromszáztízezer-kettőszázharminchárom) forintot az állam visel, 13.580.- (tizenháromezer-ötszáznyolcvan) forintot a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a vádlottat a 2017. július 27. napján kihirdetett 6.B.304/2017/19. számú ítéletével a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő emberölés bűntette miatt 11 év szabadságvesztés büntetésre ítélte és 10 évre kiutasította Magyarország területéről. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg és megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította, továbbá rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére, súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása végett, a vádlott az irány megjelölése nélkül, míg a védő téves minősítés miatt, a cselekmény halált okozó testi sértés büntettként való minősítése, valamint enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség fellebbezésének írásban benyújtott indokolásában előadta, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama az alkalmazható tételkeret alsó határát alig haladja meg, így a kiszabott büntetés rendkívül enyhe. Álláspontja szerint a vádlott javára megállapítható enyhítő körülmények a súlyosító körülményekkel szemben nem indokolják a középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés kiszabását, ezért megítélése szerint a büntetési

célok és a büntetéskiszabási elvek érvényesítése végett hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.601/2017/3. számú átiratában a vádlott terhére, súlyosítás végett bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és a védő fellebbezését alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok, így a vádlott nyilatkozata, a tanúvallomások, az igazságügyi szakértői vélemények és okirati bizonyítékok alapján megalapozottan állapította meg. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, indokolásában logikai hiba, iratellenesség nem állapítható meg, továbbá a cselekmény jogi minősítése is törvényes, megfelel a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltaknak.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helytállóan tárta fel a büntetéskiszabási körülményeket és a büntetés nemét is megfelelően választotta meg, azonban nem értékelte kellő nyomatékkal a súlyosító körülményeket és eltúlzottan nagy jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, így a kiszabott büntetés nem áll arányban a Btk. 80. § (2) és (3) bekezdésében előírt „kötelezően alkalmazandó középérték szerinti büntetéskiszabási elvvel”, ezért az így kiszabott büntetés mértéke törvénysértően enyhe, nincs összhangban az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával és társadalomra veszélyességével.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét a középértékhez igazítva súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

Az ügyészség képviselője a nyilvános ülésen a fellebbezés írásban benyújtott indokait változatlanul fenntartotta, és megismételte, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama eltúlzottan enyhe, ezért annak súlyosítása szükséges.

A védő a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kizárólag egyetlen pontban vitatta, nevezetesen, hogy a törvényszék nem fogadta el védencének azt a hivatkozását, hogy a sértett a vád tárgyává tett cselekmény előtt fojtogatta őt. Kiemelte, hogy erre a vádlott az első vallomásában hivatkozott, amely időben a legközelebb állt az eseményekhez, amit a bíróságok el szoktak fogadni, azonban jelen esetben ez nem történt meg. Mindezekre figyelemmel a tényállásnak az említett előzménnyel való kiegészítését, és annak enyhítő körülményként való értékelését kérte.

Álláspontja szerint védenca szándéka kizárólag testi sértésre irányult, a kijelentései is erre utaltak, ezért elsődlegesen a cselekmény halált okozó testi sértés büntettként való minősítését és erre tekintettel a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Amennyiben az ítéletábra nem értene egyet jogi érvelésével, úgy másodlagosan szintén a büntetés mérséklését, kiemelve, hogy a vádlott az egész eljárás alatt együttműködött a hatóságokkal.

A vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot, majd írásban becsatolt nyilatkozatában azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a terhére rótt cselekményt hirtelen felindulásból elkövetett emberölés vagy halált okozó testi sértés büntettként minősítse. Érvelése szerint nem akarta a sértettet egyenes szándékkal megölni, akit azért bántalmazott, mert már többször megtámadta őt korábban is, amivel jelen esetben „átlépte a pszichés inger küszöbét”. Előadása szerint a fojtogatás nyoma azért nem került rögzítésre, mert a történetek hatása alatt

elmulasztotta azt megemlíteni, továbbá a rendőrség kéréséig már sok idő telt el. Kérte figyelembe venni, hogy még alkohol fogyasztása esetén sem vált soha agresszívvé, ellentétben a sértettel, aki alkoholtól befolyásoltan mindig kötekedett. Kitért arra is, hogy őrizetbe vételéig a munkáját becsületesen végezte, továbbá hangsúlyozta, hogy a nyomozó hatósággal együttműködött. Indítványozta, hogy az ítélőtábla börtönre enyhítse szabadságvesztés büntetésének végrehajtási fokozatát, mivel jelenleg a Büntetés-végrehajtási Intézet Objektumában van elhelyezve, ahova sikeresen beilleszkedett és dolgozik, azonban nevezett helyen kizárólag börtön fokozattal maradhatna.

A vádlott kézzel írt másik beadványában ugyancsak vitatta a cselekmény különös kegyetlenséggel elkövetett emberölésként való minősítését, amivel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy nem állt szándékában a sértett megölése. Kérte, hogy a másodfokú bíróság enyhítse büntetését, mivel nem bűnöző alkat és megbánta, amit elkövetett.

Az ellentétes irányú fellebbezések egyike sem alapos.

A Fővárosi Ítélőtábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást teljes körűen lefolytatta, a vádlottat és a tanúkat, valamint az igazságügyi orvos-, elmeorvos és pszichológus szakértőt meghallgatta, az okiratokat ismertette, továbbá a rendelkezésre álló videófelvevételeket és fényképeket is a bizonyítás anyagává tette. A beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről példaértékűen számot adott.

Az elsőfokú bíróság teljes körűen megvizsgálta a bizonyítékokat és azokat értékelési körébe vonta, majd a Be. 258. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően ítélete 18-21. oldalán igen részletes és a logika szabályainak mindenben megfelelő indokát adta annak, hogy a tényállásban leírt tényeket - a vádlott és a sértett kapcsolatát, az elkövetés helyszínét, a holttest feltalálási helyét, a sértett sérüléseit, azok jellegét és gyógytartamát, a sértettet ért erőbehatások számát és nagyságát, a bántalmazás során eszköz használatát, valamint a sértettnek az átlagost lényegesen meghaladó szenvedését - milyen bizonyítékokra alapította.

Érdemi indokolása során helyesen emelte ki azt a tényt, hogy a vád tárgyává tett cselekménynek nem volt szemtanúja, így helytállóan jár el, amikor a felsorolt tények megállapításához egyrészt az objektív bizonyítékokat használta fel, másrészt a tényből további tényre való következtetés logikai módszerét alkalmazta, melynek során egyetlen hibát sem vétett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a vádlott és a védő álláspontjával ellentétben a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása során a 3/2013. Büntető jogegységi határozat szempontrendszerét alapul véve helyesen sorolta fel azokat az alanyi és tárgyi tényezőket, amelyek

alapján kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a vádlottat a sértett haláláért legalább eshetőleges szándék terhelte, mivel magatartásának következményeit szükségszerűen előre látta, de aziránt teljes egészében közömbösséggel viselkedett. A vádlott beadványában írtak miatt jelen helyen külön is rámutat a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék - helyesen - nem egyenes szándékkal, hanem eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés büntetében állapította meg a vádlott felelősségét (elsőfokú ítélet 22. oldal második bekezdés).

A védő és a vádlott érvelésével kapcsolatban a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a halált okozó testi sértés akkor valósul meg, ha az elkövető szándékos cselekménye testi sértés előidézésére irányul, de a magatartással okozati összefüggésben a sértett halála is bekövetkezik, viszont az elkövetőt a halálos eredmény tekintetében csak gondatlanság terheli.

Az elkövetés körülményeire, a bántalmazás mértékére és az okozott nagyszámú sérülésre figyelemmel egyértelműen kizárható a gondatlanság, annak akár a tudatos, akár a hanyag formája egyaránt. A sértett halálát a hajas fejbőrt ért többszöri tompa erőbehatás következtében előállt koponyacsonttörés, keményburok alatti, illetve lágyburkok közti vérzés, többgócú agyzúzódás, illetve traumás agyvizenyő okozta. A sértettet minimálisan 25 erőbehatás érte, ezek közül több a fejét találta el, ahol köztudomásúan létfontosságú szerv helyezkedik el. Az a tény, hogy a vádlott a nagyszámú ütések során két esetben is nagy erővel ütötte meg a sértett fejét az egyik szerszámmal, arra utal, hogy bár kifejezetten nem kívánta, de tudatában fel kellett merülnie a sértett halálának bekövetkezése (BH 2017. 174. és BH 2008. 112.), így az elsőfokú bíróság helytállóan vont következtetést az eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés büntetetének megvalósulására.

A törvényszék ítélete 22. oldalának utolsó és 23. oldalának első bekezdésében hivatkozott helyes indokok alapján azt is helytállóan rögzítette, hogy a cselekmény erős felindulásban elkövetett emberölésként való minősítése fel sem merülhetett, továbbá a vádlott javára jogos védelmi helyzet sem állt elő.

A törvényszéknek a különös kegyetlenség szerinti minősítéssel kapcsolatos jogi indokolása is hibátlan, az minden tekintetben megfelel az állandó ítélkezési gyakorlatnak, valamint az elsőfokú bíróság által is hivatkozott 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/4. pontjában rögzítetteknek, így az általa e tárgykörben kifejtettek kiegészítésre nem szorulnak.

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a büntetlen előéletű vádlottal szemben a középértékű el nem érő tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt. Az általa meghatározott szabadságvesztés tartama - az ügyész érvelésével ellentétben - arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges 11 év szabadságvesztés kiszabása, így annak a védelem által indítványozott mérséklésére, illetve a vádhatóság által kért emelésére sem látott lehetőséget.

A vádhatóság fellebbezésében írtak miatt a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamával kapcsolatban kiemeli, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdésében szabályozott büntetés

kiszabási elv, amely szerint a büntetési tétel középértéke az irányadó, nem jelenti a tételkeret adta lehetőségek negligálását, vagy szűkítését, nem teszi a büntetési rendszert abszolút határozottá, és nem hoz létre büntetéskiszabási kényszerhelyzetet, így semmi sem zárja ki, hogy a bíróság az egyes körülményeket a saját belátása szerint vessen össze, illetve értékelje, azaz a hivatkozott törvényhelyben előírtak alkalmazása nem kötelező érvényű az eljáró bíróságok számára.

A kiutasítás alkalmazása és annak törvényi maximumban meghatározott tartama ugyancsak törvényes.

A szabadságvesztés fegyház fokozata, a felételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása és az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámítása is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak, azt a másodfokú bíróság kizárólag annyiban egészíti ki, hogy a szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként a Btk. 33. § (1) bekezdését is feltünteti.

Az ítéletábra nem találta alaposnak a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának eggyel enyhébb, azaz börtön fokozatban való megállapítására irányuló vádlotti indítványt, mivel önmagában a vádlott büntetlen előélete és az enyhítő körülmények nagyobb száma, továbbá a vádlott által hivatkozott büntetés-végrehajtási intézetbe történt beilleszkedése még nem alapozza meg a kiemelt tárgyi súlyú bűncselekmény esetében az elsőfokú bíróság által is feltüntetett Btk. 37. § (3) bekezdés a)/ad) pontjában meghatározott szabályozástól való eltérést.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelkről is helytállóan rendelkezett, továbbá akkor is törvényesen járt el, amikor a bűnösnek kimondott vádlottat kizárólag a bűncselekmény bizonyításával felmerült bűnügyi költség viselésére kötelezte, míg a megfelelő törvényhelyekre hivatkozással a vádlott anyanyelvének használatával összefüggésben keletkezett bűnügyi költség megfizetése alól mentesítette.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéletábra a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról.

A másodfokú eljárás során az elsőfokú ítélet román nyelvre történt lefordításával és a kirendelt védő jelenléti díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 381. § (1) bekezdése értelmében a Be. 338. § (1) bekezdése és a Be. 339. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2018. év január hó 11. napján

Dr. Rédei Géza s.k. . **Patassy Bence s.k.**
a tanács elnöke

előadó bíró

. Vincze Piroska s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 6.B.304/2017/19. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.266/2017/8. számú végzés által 2018. január 11. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2018. év január hó 11. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő